

– забезпечення і захист за допомогою державних гарантій «мінімуму людської гідності» для представників соціально незахищених верств населення;

– спільність стабілізаційної і стимулюючої ролі держави в соціальній сфері.

Соціальна держава виступає як гарант соціальної стабільності та здійснює діяльність, спрямовану на забезпечення стабільності у сфері соціального забезпечення і недопущення погіршення соціального становища громадян (перш за все, це стосується представників соціально незахищених верств населення).

Держава виконує свої функції у властивих їй формах та із застосуванням відповідних методів. У правовій літературі під формами здійснення функцій держави розуміються, по-перше, діяльність основних ланок механізму держави, по-друге, однорідна за своїми зовнішніми ознаками діяльність органів держави, за допомогою якої реалізуються її функції. Розрізняються правові й не правові форми реалізації функцій держави. Таким чином, наукове й \square ержав із \square значення розглянутих вище класифікацій полягає в тому, що вони сприяють вивченню й удосконалюванню поділу праці між окремими ланками механізму \square ержав із виконання її функцій та тісно співвідносяться з принципом поділу влади.

Діяльність держави широка та різноманітна. Для того, щоб охопити, охарактеризувати її в цілому, потрібний високий рівень наукової абстракції та відповідні йому поняття. Вони дозволяють побачити, що з моменту виникнення і до теперішнього часу завдання держави не залишаються незмінними. Одні здійснюються до кінця, на зміну їм приходять інші, більш складні.

Література: 1. Барсанцов І.В. Управління процесом формування і функціонування Пенсійного фонду України в умовах ринкових перетворень / І.В. Барсанцов // Вісник Пенсійного фонду України. – 2010. – №9. – С.34. 2. Федотов Д. Пенсионное обеспечение и социальная стабильность / Д. Федотов // Человек и труд. – 2009. – № 12. – С. 23.

СИСТЕМА ФОРМИРОВАНИЯ МОНИТОРИНГА ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ ЗАТРАТ

Веретельная Л.М., ДонНТУ, г. Донецк, Украина

Процесс разгосударствления государственных угледобывающих предприятий формирует новые, более жесткие и высокие требования к их работе и финансовому состоянию [1]. Инвесторы ожидают от шахт возможности существенного повышения уровня добычи и более эффективного расходования трудовых, материальных и денежных ресурсов. Привлекательность угольного предприятия в значительной степени зависит от того, насколько планомерно и рационально предприятие управляет себестоимостью добычи угля.

Возможность устранения или прогнозирования воздействий многих негативных внутренних и внешних факторов появляется благодаря рационально-организованному учету, анализу и контролю затрат на производство, так как производственные затраты занимают основное место в себестоимости угольной продукции, концентрируя в себе результаты всей основной деятельности шахты. Значительный вклад в разработку теории и методологии управления производственными затратами по основным процессам угледобычи внесли отечественные и зарубежные ученые: Ю.С. Лир, А.И. Амоша, В.И. Салли, Ф.И. Евдокимов, В.А. Кучер и др [2,3]. Однако несмотря на большое количество работ по данной проблематике, до сих пор остались не разработанными подходы к анализу и контролю производственных затрат.

Исследовать подходы к формированию системы мониторинга производственных затрат по процессам угледобычи (на примере шахты «Северная» ГП «Макеевуголь»).

Изложение основного материала исследования. В научной литературе термин «Мониторинг» (перев. с англ. «monitoring» - контроль) трактуется как систематическое отслеживание динамики затрат и факторов, которые на них влияют.

Организация мониторинга производственных затрат преследует следующие основные цели: - оперативное и своевременное определение показателей, которые предоставят наиболее

полную информацию о текущем состоянии производства и уровень расходов; - проведение последовательной диагностики процесса формирования затрат производства, связанной с выявлением отклонений от запланированных значений; - оценка адекватности системы нормативных и плановых показателей производственной деятельности предприятия и амплитуды их возможных отклонений от предусмотренных величин [4].

Для формирования мониторинга производственных затрат чрезвычайно важное значение, в современных условиях хозяйствования приобретает информация о затратах не в целом по угледобывающему предприятию в разрезе более детализированных объектов формирования затрат. Как известно, информация о производственных затратах формируется помощью бухгалтерского учета. Плановые и фактические затраты на готовую угольную продукцию отражаются в форме № 10-п «Отчет по себестоимости готовой угольной продукции». Однако анализ производственных затрат экономическим элементам не отражает роль производственных процессов и является неподходящим средством для управления производственными затратами по месту их возникновения.

На шахте «Северная» ГП «Макеевуголь» в планово-экономическом отделе ежемесячно в сводной ведомости себестоимости добычи угля группируются затраты по основным производственным процессам (производственным участкам). В сводной ведомости отражаются плановые, фактические производственные затраты и устанавливается величина отклонения (+; –), однако детализация отклонений не производится и не устанавливаются причины, вызвавшие эти изменения. В затраты по участкам включается прямая заработная плата, начисления на заработную плату, амортизационные отчисления и расходы на вспомогательные материалы (крепёжный лес, взрывчатые вещества, шпалы, рельсы, метизы, запасные части и др.). Значительная часть (37% см. рис.1.) производственных затрат на добычу угольной продукции выпадает из под контроля по месту их возникновения и включается только в общешахтную производственную себестоимость.

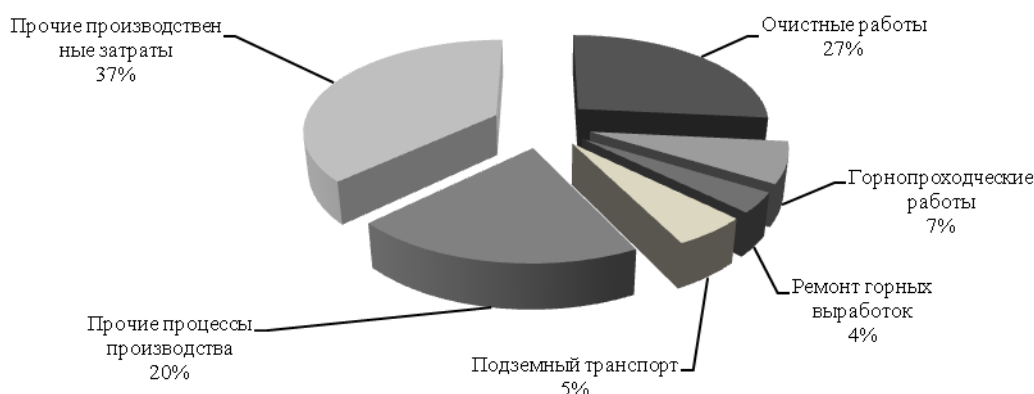

Рис. 1. Структура производственных затрат по процессам угледобычи

Как видно из рисунка производственные затраты по таким основным процессам производства как, очистные работы; горнопроходческие работы; подземный транспорт; и ремонт горных выработок занимают главенствующее место в формировании производственной себестоимости рядовой угольной продукции (43%). К прочим процессам производства относятся работы, которые выполняются обслуживающими участками (службами). К ним относятся 10 участков: электромеханический участок; вентиляция и техника безопасности; водоотлив; участок по ремонту забойного оборудования; монтажно-демонтажный участок; служба связи; охрана; технический комплекс; административно-бытовой комбинат; участок автотранспорта. Общий удельный вес затрат этих участков в производственной себестоимости составляет 20%. Наибольшие затраты установлены по электромеханическому участку, в среднем 6,5%. Это объясняется большим износом стационарного оборудования - две трети основного стационарного оборудования отработало нормативный срок эксплуатации и требует срочной замены. Таким образом, проведенные исследования убедительно свидетельствуют, что система формирования мониторинга производственных затрат должна строиться на следующих трех уровнях информации: информация первого уровня – детальные показатели по некоторым основным процессам производства: очистным работам (грн./т), горнопроходческим работам и

ремонт горных выработок (грн./м); к информации второго уровня относятся агрегированные данные, выраженные в экономических показателях, исчисляемых на основе интегрирования данных первого уровня, и, наконец, информация третьего уровня представляет собой аналитические материалы, сформированные на основании первого и второго уровней и оформленные в виде таблиц, графиков и диаграмм. Такая система позволит своевременно принимать инженерные и управленческие решения по оптимизации производственных затрат по наиболее затратным участкам и обеспечит более точный учет косвенных (накладных) затрат по технологическим процессам производства.

Литература: 1. Амоша А.И., Ильяшов М.А., Салли В.И. Системный анализ шахты как объекта инвестирования: Монография / А.И. Амоша, М.А. Ильяшов, В.И. Салли. – Донецк, Ин-т экономики пром-ти, 2002. – 68 с. 2. Евдокимов Ф.И., Кучер В.А. Методика прогнозирования добычи угля на шахтах и оценка их конкурентоспособности // Экономика промышленности.- 2001.- № 1(11). - С. 17-28. 3. Галіцин В.К. Моделі та технології систем моніторингу в економіці [Текст] автореф. дис. д-ра екон. наук: спец. 08.03.02. / В.К. Галіцин – К.: Київ нац. екон. ун-т, 2001. – 31 с.

СКЛАД СУБ'ЄКТІВ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ СФЕРИ РЕГІОНУ

Вилгін Є.А., АМУ, м. Київ, Україна

Визначення інвесторів для реалізації кожного конкретного інвестиційного проекту відносно об'єктів інвестування виробляється шляхом проведення інвестиційного конкурсу. Інвестиційний конкурс – це процедура відбору приватного інвестора для реалізації інвестиційного проекту. При цьому умови організації і проведення конкурсу не повинні передбачати яких би те ні було оплат, мит, зборів, що накладаються на тих, що беруть в ньому участь приватних інвесторів, окрім застави, внесення якого сприяє своєчасному виконанню інвестиційного договору.

У Законі України «Про інноваційну діяльність» [1] встановлені суб'єкти інноваційної діяльності. До них відносять: фізичні і (або) юридичні особи України, фізичні і (або) юридичні особи іноземних держав, особи без громадянства, об'єднання цих осіб, які провадять в Україні інноваційну діяльність і (або) залучають майнові та інтелектуальні цінності, вкладають власні чи запозичені кошти в реалізацію в Україні інноваційних проектів. Закон України «Про інноваційну діяльність» [1] встановлює форми стимулювання державою інноваційних процесів. Згідно цього закону на державну підтримку можуть розраховувати дві категорії підприємств: підприємства, що реалізують в Україні інноваційні проекти; підприємства, що мають статус інноваційних.

Підприємствами, що мають статус інноваційного, тобто «інноваційним підприємством», згідно ст. 1 аналізованого закону, можуть бути інноваційний центр, технопарк, технополіс, інноваційний бізнес-інкубатор. При цьому якщо порядок створення технопарків регулюється відповідним законом, то законодавчого визначення процесу отримання підприємством юридичного статусу інших форм, які дають право називатися інноваційним підприємством – не передбачено. Такі підприємства повинні випускати інноваційний продукт або інноваційну продукцію у розмірі більше 70 % від загального обсягу продукції або послуг. У цьому визначенні ключовими моментами є поняття інноваційний продукт і інноваційна продукція.

Особливу підтримку держава повинна надавати пріоритетним галузям розвитку науки і техніки. Згідно ст. 2 Закону «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [2] пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні – це науково, економічно і соціально обґрунтовані і законодавчо визначені напрями інноваційної діяльності, направлені на забезпечення потреб суспільства у високотехнологічній конкурентноздатній, екологічно чистій продукції, високоякісних послугах і збільшенні експортного потенціалу держави. Розрізняють стратегічні і середньострокові пріоритетні напрями інноваційної діяльності. Вони повинні враховуватися при розробці державних програм економічного і соціального розвитку України.

Необхідно відзначити роль вузівських учених в відсотках перекладу сфери економіки на науково обґрунтований шлях постіндустріального розвитку. Останніми роками розвиток більшості галузей матеріального виробництва і соціальної сфери здійснювався на системній